

Cetatea Cavalerilor

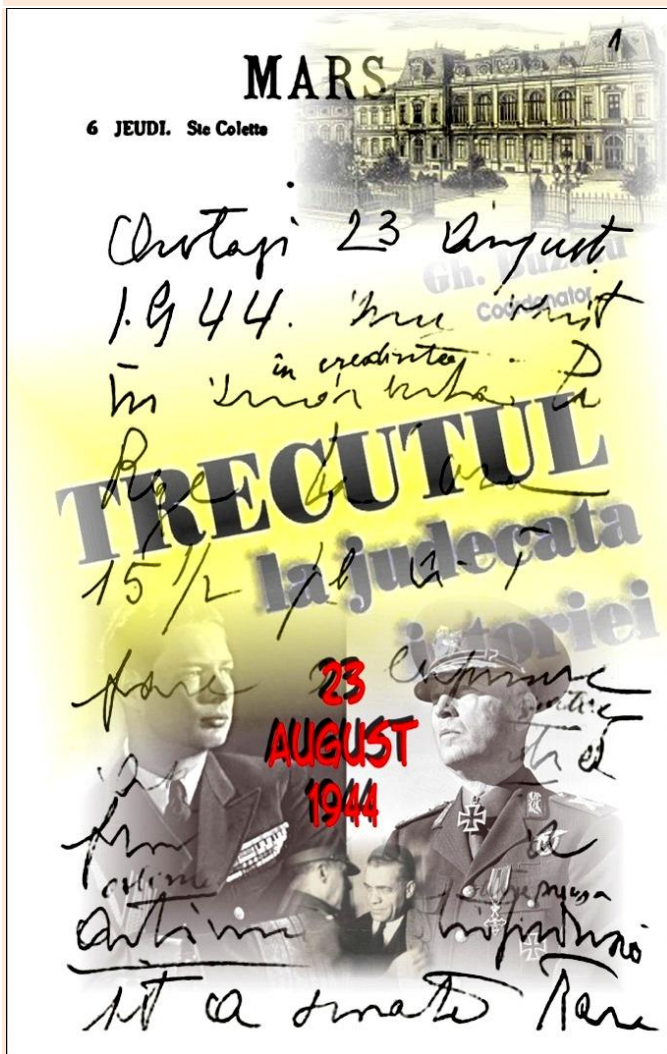
Fondator: Col. r. Dr. Constantin MOȘINCAT
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Clio
Editură Tipo MC, Oradea-2020

Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 - ISSN-L 2734 - 6889

1

23 august 1944 (2)

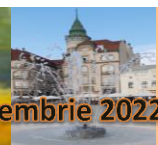
Prof. dr. Gică Manole

În momentul când a plecat la Palatul Regal, Ion Antonescu știa de ce se duce la regele Mihai. Cu o zi în urmă, el a luat hotărârea irevocabilă să scoată țara din război, iar chemarea lui Karl Clodius la sediul guvernului, în seara de 22 august, a fost făcută tocmai pentru a-l pune în temă pe oficialul german privind intențiile sale. Tot atunci când a mers în audiență la regele Mihai, puțin după ora 15:00 a zilei de 23 august 1944, Mareșalul Antonescu avea sprijinul ferm al liderilor Opoziției Unite, care îl rugaseră de mai multe ori (vorbesc de Iuliu Maniu și C. I. C. Brătianu) încă din aprilie 1944 să încheie el Armistițiul. Deci, regele Mihai și cei din jurul său când au afirmat că, în cadrul audienței, Ion Antonescu ar fi refuzat categoric să încheie armistițiul, mint. Mint și au mințit cu bună știință, știind bine care era adevărul. Secretarul particular al regelui, Mircea Ionnițiu, notează că, în audiență la rege, Antonescu ar fi declarat că, fără acordul lui Hitler, nu va scoate țara din război și că va continua lupta „chiar și pe crestele Carpaților”[78]. Mircea Ionnițiu, nu-i nimic surprinzător, a preluat spusele stăpânului lui, regele, repetându-le. Despre audiența lui Ion Antonescu și cauzele demiterii sale de către el, fostul suveran, regele Mihai s-a pus pe sine într-o postură eroică, luminoasă, de adevărat salvator al Patriei. Mai mult, el, regele, care cu greu lega două, trei cuvinte în orice convorbire, indiferent cine ar fi fost în fața sa, la 23 august 1944, dacă ar fi să-l

credem, a devenit loqvace, ditirambic chiar, cuprins fiind de o logoree nefirească[79], ținându-i un discurs moralizator și acuzator lui Ion Antonescu.

Ca și în cazul susținerii faptului că Ion Antonescu ar fi refuzat să accepte Armistițiul, la 23 august 1944, regele Mihai iarăși minte când face trimitere la audiența Mareșalului, care audiență ar fi fost provocată de el. El afirmă că Antonescu a venit la Palatul Regal la chemarea și insistența sa[80], afirmație total contrarie adevărului. În acest sens, regele Mihai este contrazis chiar de secretarul său particular, Mircea Ionnițiu. Acesta notează că, pe 23 august, „dimineața, cred că pe la nouă, am fost trezit de telefonul care suna în biroul regelui. Telefonistul îmi spune că Mihai Antonescu este pe fir”[81]. Mihai Antonescu îl informă pe secretarul regelui „că ar dori să vină la Palat în audiență și că Mareșalul va veni mai târziu”[82]. Mircea Ionnițiu se duse la rege, îl scoală din somn, pentru ca „odată trezit, regele este de

acord ca ambii Antonești să vină în audiență după masă la ora trei”[83]. Și totuși, regele Mihai susține că el i-ar fi chemat pe Ion și Mihai Antonescu la Palat „să discutăm situația de pe front”[84]. Evident, regele Mihai a mințit, minte în acest caz, el neavând cunoștință de cele scrise de secretarul său particular, voia să arate posterității ce mari merite a avut la 23 august 1944. Și generalul Constantin Sănătescu notează că pe 23 august 1944 „la orele 11:30 am fost chemat la telefon de Președinția de Consiliu. Mihai Antonescu îmi spune că la ora 15:30 va veni la Palat cu Mareșalul spre a vedea pe rege”[85].

Minciuna regelui Mihai este dezvăluită și de un alt actor relativ important implicat în evenimentele de la 23 august 1944, Victor Rădulescu-Pogoreanu. Acesta mărturisește că, „la prânz”[86], în ziua de 23 august 1944, la Palatul Regal, avea loc o consfătuire la care au participat regele, generalul C. Sănătescu, Ion Mocsony Stârcea, generalul Aurel Aldea și Grigore Niculescu-Buzești (capul complotului), director la Direcția Cifru a Ministerului Afacerilor Externe. Iată cele spuse de Victor Rădulescu-Pogoreanu, care, adăugate mărturiilor redade aici, nu lasă nicio îndoială că regele Mihai nu l-a chemat el în audiență la Palatul Regal pe Ion Antonescu: „La prânz, luându-se cunoștință și de faptul că Mareșalul Antonescu ceruse, în chiar acea dimineață, să fie primit de rege, iar în cazul că Mareșalul Antonescu nu ar fi dispus să facă aceasta, să se dezlănțuie acțiunea proiectată pentru 26 august”[87]. Evident, Victor Rădulescu-Pogoreanu prezintă varianta regelui Mihai cu privire la audiența lui Ion Antonescu, afirmând că la cererea regelui de a încheia imediat armistițiul, Ion Antonescu a răspuns „că nu poate face acest lucru, deoarece nu înțelege a-și călca angajamentul luat față de Germania, și că în cel mai rău caz se va retrage cu germanii împreună - la nevoie - până în Bihor”[88].

Ieșirea regelui din camera unde avea loc audiența, intrarea sa „într-o cameră alăturată”[89], de care a vorbit și Ion Antonescu, trecând în alta „alăturată”[90], unde erau I. Mocsony-Stârcea, generalul A. Aldea, Grigore Niculescu-Buzești, M. Ionnițiu. Aici el a primit sfatul, ordinul de la grupul de complotiști de a reveni la Antonescu și a-l demite. Cuvintele prin care regele l-a demis pe Ion Antonescu, după Victor Rădulescu-Pogoreanu (înalt funcționar în Ministerul Afacerilor Externe), ar fi fost: „În această situație, domnule Mareșal, eu retrag încrederea mea”[91]. După care a intrat în cameră echipa condusă de maiorul Anton Dumitrescu, arestarea și reproșurile lui Ion Antonescu către generalul Constantin Sănătescu. E momentul să subliniez că pe lângă Blocul Național Democrat, constituit în iunie 1944, de care am amintit, alianță politică care cuprindea cele trei partide democratice (P.N.L., P.N.Ț. și P.S.D.R.) și partidul comunist (gruparea subordonată Kremlinului), care alianță urmărea înlăturarea de la putere a lui Ion Antonescu, în vara lui 1944, s-a constituit și un complot militar.

Pe 20 iunie 1944, Blocul Național Democrat a dat publicității o *Declarație* în 5 puncte care avea drept obiectiv scoaterea țării din Axă, încheierea Armistițiului, înlăturarea lui Ion Antonescu și restabilirea unui regim democratic. Despre „complotul” politicianilor, Ion Antonescu a aflat din rapoartele S.S.I., nedând importanță prea mare faptului. De altfel, Ion Antonescu era în strânsă legătură cu liderii celor 3 partide democratice, deoarece atât el, cât și Opoziția Unită urmăreau același obiectiv: condiții de Armistițiu cât mai favorabile țării. Știm bine, din cele ce am scris până acum, că Antonescu a avut contacte strânse, personale cu Iuliu Maniu și Dinu Brătianu prin Ion Mihalache și Gh. Brătianu. Pe amândoi oameni politici, emisarii opoziției, Ion Antonescu i-a primit, purtând lungi convorbiri, în 22 august și 23 august (dimineața) 1944. Am sintetizat cele discutate de Mareșal cu cei doi oameni politici în seara de 22 august 1944. Nu mai revin.

Despre complotul militar îndreptat contra sa, însă, Ion Antonescu nu știa nimic. Grupul complotist de militari cuprindea pe generalul C. Sănătescu, generalul A. Aldea, generalul C. Niculescu, generalul Gh. Mihail, generalul C. Anton, colonelul D. Dămăceanu și alții. Complotiștii erau conduși, cu numele, desigur, de regele Mihai. În lunile mai - iulie 1944, complotiștii militari au avut numeroase întâlniri la Palatul Regal și în unele locuințe particulare. Legătura între grupul de complotiști civili și cei militari au ținut-o oamenii din jurul regelui: Grigore Niculescu-Buzești, Mircea Ionnițiu și Ion Mocsony-Stârcea.

Grupul complotist militar a avut o întrunire importantă, în noaptea de 13 spre 14 iunie 1944, într-o casă particulară din strada Armenească, nr. 15, din București. La întâlnire au participat și membri ai conspirației politice. După dezbateri, discuții aprinse s-a încheiat un plan de acțiune cuprinzând măsurile militare ce trebuiau luate pentru reușita arestării lui Ion Antonescu. Lui Ion Antonescu nu putea să-i treacă prin cap că unii generali îl vor dat deoparte. El făcea ceea ce voiau aceștia. Urmărea să scoată țara din război, împreună chiar cu complotiștii. S-a insistat pe păstrarea secretului absolut a planurilor de acțiune, avându-se în vedere ca puciul să aibă loc prin surprindere. S-a constituit un Comitet Militar de

acțiune compus din mai mulți generali (C. Sănătescu, Gh. Mihail, Vasiliu-Rășcanu), coloneii D. Dămăceanu și Emil Bodnăraș (din partea partidului comunist).

Complotiștii au luat în calcul, în vederea deblocării situației fără ieșire a României, formarea unui alt guvern în sectorul românesc al frontului, unde ar fi trebuit să se stabilească regele Mihai. În acest sens, generalul Constantin Sănătescu, trimis de rege, a vizitat frontul în luna aprilie 1944, contactându-i pe generalii M. Racoviță și C. Niculescu, care au fost incluși în complot. Ei au pregătit noncombatul militar din 20 august 1944. Planul cu guvernul din Nordul Moldovei nu a fost concretizat de teama germanilor.

În a doua jumătate a lunii august 1944, regele Mihai a patronat câteva consfătuiri cu membrii Blocului Național Democrat și ai Comitetului Militar de acțiune. Cea mai importantă a fost cea din noaptea de 17 august 1944, unde s-a hotărât trimiterea lui A. Aldea la Moscova pentru a contacta guvernul sovietic și stabilirea regelui în Nordul Moldovei la sediul Armatei a 4-a.

Precipitarea evenimentelor provocată de ofensiva sovietică a făcut inoperant acest plan. În seara de 19 august 1944, tot la Palatul Regal, s-a decis ca guvernul Ion Antonescu să fie înlăturat și instalat un guvern B.N.D.. Tot atunci s-a luat în calcul folosirea forței pentru înlăturarea lui Antonescu, dacă acesta ar fi refuzat să încheie armistițiul. Regele dorea formarea unui guvern politic, rugându-l pe Iuliu Maniu să accepte conducerea acestuia. Maniu și Dinu Brătianu apreciau că un guvern de militari condus de generalul C. Sănătescu ar fi fost mult mai nimerit în condițiile date. Tot în acea noapte s-a hotărât ca lovitura de stat să se dea pe 26 august 1944.

Evoluția evenimentelor a obligat complotiștii să devanseze data cu 3 zile, pe motiv că Ion Antonescu intenționa să plece pe front în dimineața zilei de 24 august 1944, caz în care planul lor de a-l aresta pe 26 august devenea imposibil. Am sintetizat evenimentele ce au precedat vizita lui Ion Antonescu la rege din 23 august 1944 (întoarcerea de pe front, întâlnirile cu Clodius, Mihalache, Gh. Brătianu, ședința de guvern din 23 august 1944) după cum am oferit detalii suficiente de ce și pentru ce a cerut Ion Antonescu audiență la regele Mihai în după amiaza zilei de 23 august 1944. O clipă nu și-a imaginat Mareșalul Antonescu, când a plecat la Palatul Regal, cu intenția de a anunța pe rege că, realizându-se consensul cu Opoziția Unită, va încheia Armistițiul cu Națiunile Unite, că va fi demis și arestat pe motiv că *nu a vrut* să scoată țara din războiul cu Națiunile Unite! 23 august 1944 constituie un eveniment paradoxal, iar motivațiile celor care au înfăptuit actul, deși par solid argumentate, nu corespund adevărului.

În legătură cu 23 august 1944, realitatea istorică a fost următoarea: Ion Antonescu din proprie inițiativă a solicitat audiență la regele Mihai, în dimineața zilei de 23 august a aceluși an, pentru a-l informa pe acesta că a luat hotărârea de a scoate țara din război prin semnarea Armistițiului. Desfășurarea faptelor a fost expusă și de Gh. I. Brătianu, în cadrul audierii sale de către așa-zisul tribunal al poporului, în ziua de 9 mai 1946. Iată mărturia extrem de importantă efectuată de fiul lui Ion I. C. Brătianu, Gh. I. Brătianu: „În ziua de 23 august [1944], dimineața, am fost trimis la Snagov (aici era mutat sediul guvernului din aprilie 1944, după începerea marilor bombardamente aeriene de către anglo-americieni) de către șefii opoziției - atunci se constituise Blocul Național Democrat, constituit din Partidul Național Liberal, Partidul Național Țărănesc, Partidul Social-Democrat și Partidul Comunist. Dintre reprezentanții lor erau atunci prezenți în capitală: d-l Dinu Brătianu, Iuliu Maniu și Titel Petrescu - d-l Pătrășcanu era atunci urmărit de poliție și nu putea fi găsit. Da, aceștia trei mi-au dat însărcinarea să mă duc la Snagov și să vorbesc cu d-l Mareșal Antonescu, pentru a-l îndemna la încheiere, imediat, a armistițiului... Și am avut o discuție împreună (cu Ion Antonescu - n. a.).

Adaug că înaintea mea fusese, în același scop, d-l Ion Mihalache, mandatar de asemenea. În timp cât se discuta, d-l Mihai Antonescu și Mareșalul Antonescu *au avut inițiativa unei audiențe la Palat și chiar s-a telefonat fiind eu de față* acolo, pentru a se fixa această audiență”[92]. Depoziția lui Gh. I. Brătianu infirmă cele susținute de regele Mihai, stabilindu-i-se definitiv adevărul în privința contrazicerilor cu privire la cine a cerut audiența. Noi știm și de ce anume a fost solicitată întâlnirea Mareșalului cu regele, iar cele susținute de Mihai și apropiații săi (am sintetizat opinia acestora) în acest caz se dovedește definitiv a fi neconforme realității. Tot cu acel prilej, Gh. I. Brătianu a subliniat faptul că Ion Antonescu a răspuns pozitiv solicitărilor lui Iuliu Maniu și Dinu Brătianu, acceptând să încheie „armistițiul în condițiunile care erau cunoscute”[93], cerând să-i aducă „asentimentul scris al șefilor opoziției...”[94]. Ion Antonescu, preciza Gh. I. Brătianu, i-a declarat că va scoate țara din război „indiferent care va fi părerea germanilor”[95]. Cele susținute de regele Mihai cum că el i-a chemat la Palatul Regal pe cei doi Antonești nu corespund adevărului[96]. Realitatea istorică, în acest caz, este cu totul alta, opusă: Ion

Antonescu a cerut audiență, așa cum a notat în „Însemnările” efectuate în camera unde fusese închis în după amiaza și noaptea de 23 august 1944: „fiindcă voiam să merg la această audiență cu hotărârea luată”[97] (de a semna armistițiul).

Aflând chiar din partea șefului guvernului că Ion Antonescu însoțit de Mihai Antonescu „vor veni la Palat”[98], regele Mihai se sfătuiește cu colaboratorii săi apropiați la amiaza zilei de 23 august. La consfătuire au participat „generalii Aldea și Sănătescu, Buzești și cu Stârcea... în biroul regelui”[99] și, desigur, secretarul particular al suveranului, Mircea Ionnițiu[100]. Cei prezenți în biroul regelui au discutat „ultimele informații primite de pe front și din țară”[101]. Concluzia trasă de participanți a fost că „situația nu s-a îmbunătățit”[102] și că „pe front nu se putuse organiza o linie de apărare coerentă, ci doar puncte de rezistență izolate care erau expuse la învăluiri din partea blindatelor sovietice”[103]. Cei din biroul regelui au aflat că „în regiunea Chișinău un număr mare de unități române și germane fuseseră încercuite”[104]. Că avangărzile trupelor sovietice ajunseseră la Câmpulung Moldovenesc, existând două mari breșe în zonele Bârlad și Bacău care puneau în pericol grav „restul țării”[105].

Regele a fost sfătuit ca la întâlnirea cu Mareșalul să ridice problema semnării armistițiului și, dacă Ion Antonescu nu va accepta, să fie demis și arestat[106]. Tot la acea consfătuire, cei prezenți au hotărât „ca reprezentanții partidelor să fie avizați de noile circumstanțe și de devansarea acțiunii militare cu trei zile”[107]. Grigore Niculescu-Buzești și Ion Mocsony Stârcea au primit misiunea să-i caute și să-i informeze pe Maniu și L. Pătrășcanu „pentru a-i informa de cele hotărâte”[108].

Cei doi reveniți din oraș la Palatul Regal au informat pe rege că cei doi nu fuseseră găsiți. Buzești, deși nu-l întâlnește pe Maniu, primise asigurări „că îl va putea întâlni mai târziu” [109]. Ion Mocsony Stârcea dăduse de omul de legătură al lui Pătrășcanu care îi promisese că Pătrășcanu și Titel Petrescu „vor veni la Palat, însă nu înainte să se întunece” [110].

George Magherescu, la rândul său, susține că, la amiaza zilei de 23 august 1944, generalul Constantin Sănătescu s-a întâlnit cu Iuliu Maniu, „în jurul orei 13”[111]; acum Maniu îl informează că refuză să formeze guvernul, propunând ca noul guvern „să fie alcătuit exclusiv din generali”[112]. Maniu îi mai spuse lui Sănătescu că Mareșalul era decis să semneze armistițiul „cu sau fără partidele politice”[113]. La ora 13, 23 august 1944, notează George Magherescu, șefii partidelor de opoziție, Iuliu Maniu, Dinu Brătianu, Titel Petrescu, rămăseseră la aceeași hotărâre de a lăsa pe acela „care începuse războiul să-l termine”[114].

Regele Mihai, la 23 august 1944, a acționat fără asentimentele partidelor politice; mai mult, împotriva voinței acestora care hotărâseră să-l lase pe Mareșal să încheie Armistițiul. Arestarea lui Ion Antonescu, regele Mihai a efectuat-o doar la îndemnul imperativ al membrilor camarilei sale. În acest sens, Stârcea și Buzești l-au îndemnat să-l aresteze pe Mareșal inventând un motiv inexistent. În 23 august 1944, partidele politice au hotărât să-l lase pe Mareșal să semneze Armistițiul ca pe cel care avea cele mai bune condiții și șanse de a-l realiza.

Regele și grupul său au ignorat partidele politice care reprezentau Țara, atunci, dând o lovitură de stat. Iar urmările acesteia vor fi catastrofale pentru România. Sfătuit să-l aresteze pe Ion Antonescu, indiferent ce ar fi spus sau declarat Mareșalul (cu privire la Armistițiul), regele îl informă pe maiorul Anton Dumitrescu, tot în ziua de 23 august 1944, din garda Palatului că îl va aresta pe Mareșal[115]. S-a pus la cale și arestarea colaboratorilor lui Ion Antonescu (C. Pantazi, M. Elefterescu, Gh. Tobescu, Eugen Cristescu) pentru a bloca orice ripostă din partea acestora[116].

În „Jurnalul” de audiențe al regelui pe 23 august 1944, se consemnează că, înainte de sosirea lui Ion Antonescu la Palatul Regal, la ora 15, a sosit Mihai Antonescu[117], regele discutând cu acesta evoluția situației militare[118]. După jumătate de oră de discuții, regele Mihai revine în biroul său[119]. La ora 16:15, are loc „audiența domnului Mareșal Antonescu”[120], care, la ora 17:30[121], alături de Mihai Antonescu, „sânt reținuți în incinta Palatului Regal în Casa Nouă”[122]. Regele destituie guvernul „și schimbarea regimului Mareșal Antonescu”[123]. Sunt chemați la Palat și arestați, la ora 18, Mircea Elefterescu, C. Pantazi, generalul C. Piky Vasiliu[124]. După demiterea lui Ion Antonescu, regele Mihai constituie noul guvern; au fost redactate unele decrete regale, lucrându-se de către Grigore Niculescu-Buzești la proclamația către țară. Noul guvern va fi condus de Constantin Sănătescu, cuprinzând generalii A. Aldea, Gh. Mihail, Liteanu[125] și alții. Ion Antonescu, după cum știm, a fost arestat de maiorul Anton Dumitrescu și trei plutonieri, Cojocarul Dinu, Dumitru Rusu, Dumitru Bălă[126]. Nu există consens în mărturiile celor care au participat la arestarea Mareșalului; nu cred că ar avea relevanță scoaterea acestora în evidență. De reținut, că spusele lui Ion Antonescu sunt confirmate de mărturia lui Emilian

Ionescu, colonel în garda Palatului, care a afirmat că în cursul audienței „tot timpul celor 45 de minute a vorbit numai Ion Antonescu”[127].

După ce regele iese din birou și intră echipa maiorului Anton Dumitrescu, declarase colonelul E. Ionescu, cei trei plutonieri „cu revolverele întinse spre cei doi Antonești”[128], Mareșalul s-a adresat lui C. Sănătescu: „Bine, Sănătescu, ce înseamnă asta? Intru ca un om pașnic și sânt tratat ca un criminal?”[129]. Atunci Sănătescu spuse plutonierului care-l ținea de brațe pe Mareșal „să ia mâna de pe domnul mareșal”[130]. Emilian Ionescu afirmă că Sănătescu a fost mereu contra arestării lui Ion Antonescu[131]. Ezitarea echipei condusă de A. Dumitrescu de a continua arestarea a fost lichidată prin intervenția colonelului E. Ionescu care ordonă lui A. Dumitrescu să execute ordinul regelui[132]. Evenimentul arestării s-a petrecut la ora 17:05, Ion și Mihai Antonescu sunt închiși în camera Safe de la etajul I al Casei Noi din Palatul Regal.

Din noaptea de 23 spre 24 august 1944, Ion Antonescu, arestat și închis, va fi predat unei echipe de comuniști condusă de Emil Bodnăraș, care îl va ține închis câteva zile într-o casă conspirativă a comuniștilor din cartierul Vatra Luminoasă.

După ce, la ora 21:30, „se imprimă pe placă proclamația”[133] regelui către țară, la ora 22:30 acesta o citește la radio, în care se afirmă că România a acceptat armistițiul și a părăsit alianța cu Germania[134]. Spontan, bucureștenii se adună în fața Palatului Regal într-o „mare manifestație”[135]. Mihai se arată de două ori în balcon salutând mulțimea.

Deși în fața posterității regele Mihai apare ca factor determinant al actului de la 23 august 1944, el, mai degrabă, a fost un figurant care a executat ordinele Camarilei[136].

După ce Mareșalul Antonescu a fost arestat, iar regele anunță Lumea că România a acceptat armistițiul oferit de Națiunile Unite, poporul român a pornit pe calea grea a unor suferințe fără egal în istoria sa.

Armata Română, la ordinul regelui, a capitulat, trupele sovietice, ignorând faptul că regele a vorbit despre alăturarea României Alianților, au pătruns în tot teritoriul țării. Mii, zeci de mii de ostași români au fost luați prizonieri (peste 160.000) de către sovietici și trimiși în U.R.S.S.. Câți au mai revenit în Țară nu se știe cu precizie. Țara a fost ocupată cu brutalitate de U.R.S.S. și comunizată. Între 23 august 1944 - 12 septembrie 1944, sovieticii au continuat să trateze Armata Română, România, în continuare, ca dușmani. De-abia pe 12 septembrie 1944, la Moscova, României i se impune un dictat punitiv de o duritate unică, căruia i s-a spus „Convenția de Armistițiu”. Nu intru în analiza textului acestui act diplomatic, deoarece o voi face ceva mai încolo.

După 23/24 august 1944, Armata Română a continuat războiul, de astă dată contra Germaniei și Ungariei, reușind să elibereze Nord-Vestul Transilvaniei de sub ocupația Ungariei. Comandamentele Sovietice au aruncat trupele române la asalturi sângeroase, sinucigașe, în urma cărora România a dat un tribut de sânge îngrozitor. Cazul Oarba de Mureș este elocvent în acest sens. După 25 octombrie 1944, când Transilvania nord-vestică a fost eliberată de Armata Română, trupele române continuă să poarte operațiuni militare pe teritoriile Ungariei, Cehoslovaciei și Austriei, dând un sacrificiu imens: 169.000 de oameni.

Nu voi face o analiză istorică bazată pe „dacă”, o istorie contrafactuală, ce ar fi fost „dacă” Ion Antonescu ar fi fost lăsat să scoată el însuși România din război! Constat, însă, că un grup de oameni în frunte cu regele Mihai lipsiți de onoare și minimă responsabilitate, arestându-l pe Ion Antonescu, la 23 august 1944, au aruncat poporul român într-o tragedie istorică fără echivalent în istoria noastră. Regele și complicii lui, la 23 august 1944, au crezut că România se putea salva de sub ocupația U.R.S.S. după ce dăduse ordin Armatei să capituleze! Câtă inconștiență!

Nu voi întreba retoric, ca și Ion Gheorghe[137], că, dacă România ar fi ieșit din războiul cu Națiunile Unite în urma negocierilor Mareșalului, ar fi putut „deveni salvatorul Europei”[138]. Oricâte argumente ar fi aduse, oricâtă imaginație am folosi, în cazul unei asemenea ipoteze, România, poporul român nu s-ar fi putut sustrage sorții ce i se rezervase prin înțelegerile dintre cele trei mari puteri Aliate, la Teheran (1943), Moscova (1944) și Ialta (1945). Poporul român, ca și toate popoarele din Estul Europei, au fost cedate sferei de influență și stăpânire a Imperiului Sovietic. Tragedia poporului român după 1944, timp de câteva decenii, a fost rezultatul temeinic al loviturii de stat dată de o clică iresponsabilă și de un rege imatur, mincinos, cinic, amoral.

La câteva decenii de la respectivul eveniment, după ce poporul român trăiește experiența istorică a comunismului genocidar, Ion Antonescu, care salvase de trei ori din prăpastie Statul și Națiunea, a

devenit subiect de legi liberticide, fiind interzis cu desăvârșire de a se rosti adevărul istoric despre el și dramatica sa epocă. Despre regele Mihai, însă, se scrie și se vorbește elogios, i s-a ridicat și i se ridică statui, deși gestul său de la 23 august 1944 a aruncat poporul și țara într-o prăpastie istorică fără asemănare.

Aranjament grafic - I.M. – articol apărut și în Art-emis

-
- [78] Mircea Ionnițiu, *Amintiri și Reflecțiuni*, Editura Enciclopedică, București, 1993, p. 49.
 - [79] Vezi Gh. Buzatu și colaboratorii, *Mareșalul Antonescu în fața Istoriei*, vol. II, pp. 74 – 81.
 - [80] Mircea Ciobanu, *Convorbiri cu Mihai I al României*, Editura Humanitas, București, 1991, p. 20.
 - [81] Mircea Ionnițiu, *op. cit.*, p. 44.
 - [82] *Ibidem*, p. 45.
 - [83] *Ibidem*.
 - [84] Mircea Ciobanu, *op. cit.*, p. 20.
 - [85] Constantin Sănătescu, *Jurnal*, București, 1993, p. 60.
 - [86] Gh. Buzatu și colaboratorii, *Mareșalul Antonescu în fața Istoriei*, vol. II, p. 173.
 - [87] *Ibidem*.
 - [88] *Ibidem*, p. 174.
 - [89] *Ibidem*.
 - [90] *Ibidem*.
 - [91] *Ibidem*.
 - [92] *Procesul Mareșalului Antonescu. Documente*, vol. I, p. 369.
 - [93] *Ibidem*.
 - [94] *Ibidem*.
 - [95] *Ibidem*.
 - [96] Mircea Ciobanu, *op. cit.*, p. 20.
 - [97] *Procesul Mareșalului Antonescu. Documente*, vol. I, p. 51.
 - [98] Mircea Ionnițiu, *op. cit.*, p. 40.
 - [99] *Ibidem*, p. 45.
 - [100] *Ibidem*.
 - [101] *Ibidem*.
 - [102] *Ibidem*.
 - [103] *Ibidem*.
 - [104] *Ibidem*.
 - [105] *Ibidem*.
 - [106] *Ibidem*, p. 46.
 - [107] *Ibidem*.
 - [108] *Ibidem*.
 - [109] *Ibidem*, p. 47.
 - [110] *Ibidem*.
 - [111] George Magherescu, *op. cit.*, vol. III, pp. 231 – 233.
 - [112] *Ibidem*, p. 232.
 - [113] *Ibidem*.
 - [114] *Ibidem*.
 - [115] Gh. Buzatu și colaboratorii, *Mareșalul Antonescu...*, vol. II, p. 204.
 - [116] Mircea Ionnițiu, *op. cit.*, pp. 47 și urm.
 - [117] *Procesul Mareșalului Antonescu. Documente*, vol. I, p. 47.
 - [118] Mircea Ionnițiu, *op. cit.*, p. 48.
 - [119] *Ibidem*.
 - [120] *Procesul Mareșalului Antonescu. Documente*, vol. I, p. 47.
 - [121] *Ibidem*.
 - [122] *Ibidem*.
 - [123] *Ibidem*.
 - [124] *Ibidem*.
 - [125] *Ibidem*.

[126] *Ibidem*.

[127] Gh. Buzatu și colaboratorii, *op. cit.*, vol. II, p. 205. Mărturia lui Anton Dumitrescu, p. 213.

[128] *Ibidem*, p. 214.

[129] *Ibidem*.

[130] *Ibidem*.

[131] *Ibidem*.

[132] *Ibidem*.

[133] *Procesul Mareșalului Antonescu. Documente*, vol. I, p. 47.

[134] Ioan Scurtu, *Documente privind istoria României între anii 1918 – 1944*, București, 1995, p. 617.

[135] *Procesul Mareșalului Antonescu. Documente*, vol. I, p. 48.

[136] Gh. Buzatu, *23 august 1944: Conspirația conspiratorilor, în România sub imperiul Haosului (1919 – 1989)*, Editura Tipo Moldova, Iași, 2011, p. 369.

[137] Ion Gheorghe, *Un dictator nefericit. Mareșalul Antonescu (Calea României spre Statul Satelit)*, Editura Machiavelli, București, 1996, pp. 348 și urm.

[138] *Ibidem*, p. 348.